

Jeg skylder Asklepios en hane

Michael 2021; 18: 482.

En av mine yndlingsbøker er *Bevingede ord* (1). Under bokstaven A står det om *Asklepios*, legekunstens gud i gresk mytologi. Her fortelles at når noen kom seg av en sykdom, brakte man Asklepios et offer. Etter en usikker tradisjon skal Sokrates (469–399) ha sagt da han hadde tømt giftbegeret: *Jeg skylder Asklepios en hane*, for derved å uttrykke at han så på døden som en overgang til noe bedre (1).

Helse og død er tett forbundet, og i dette nummeret bringer *Michael* en samling bokanmeldelser som omhandler nettopp døden. Per E. Børdahl omtaler den danske *Dødens billedbog*, et praktverk med bilder av døden gjennom historien. Berit Bringedal skriver om *dødshjelp*, og to bøker som står på hver sin side i debatten. Frøydis Langmark anmelder *På liv og død* som handler om forebygging av livstruende sykdommer. Og endelig gir Stein A. Evensen en bedømmelse av boka *Hva er døden*. Hans konklusjon er tankevekkende. Til tross for at døden rimeligvis har fulgt oss siden starten, vet vi fortsatt ikke hva døden er. Hjerter og pust opphører, cellemaskineriet går i stå og energiproduksjonen svikter. Situasjonen er irreversibel og snart blir kroppen kald. Dette er det fattig lille vi vet.

Litteratur

1. Gundersen D, Evensberget S. *Bevingede ord*. 4. utg. Oslo: Kunnskapsforlaget, 2006.

Erlend Hem

erlend.hem@medisin.uio.no

Universitetet i Oslo og Legeforskningsinstituttet